
Skyld eller ikke Skyld - hjælp dem

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Skyld eller ikke Skyld - hjælp dem

4

Skyld eller ikke Skyld - hjælp dem

Skyld eller ikke Skyld - hjælp dem

Jp 27/11 38[1]

Skyld eller ikke Skyld - hjælp dem!

AF SOGNEPRÆST KAJ MUNK

SIDEN mit "aabne Brev" i "Jyllandsposten" af 17. ds. er det strømmet ind til mig med "lukkede", saa jeg har kunnet være en lille Smule paa Vej til at føle mig som et lille Stykke af en Chamberlain. Ak ja, som en Chamberlain. Efter Sigende Manden, hvem Titusinde takkede, fordi han ikke udrettede noget.

Naa, det har nu ikke været Tak altsammen. Mange hjertelige Haandtryk har naaet mig og har styrket min Tro paa, at her blev der rørt ved en Sag, der brændte i Sindene. Og jeg kan ikke andet end sige Tak for alle disse Haandtryk. Det er stundom styrkende at staa alene, men der kan ogsaa være Kræfter i at have Venner i Følge. Men som sagt, jeg har ogsaa faaet andet end Venkabsbeviser.

Især fra Norge har de været flinke til at sende mig deres fnysende Foragt med et 15 Øres Frimærke, ofte med et Billede paa af Næstekærlighedsapostlen og Menneskeforstaaeren Nansen. Det, der har opbragt Godtfolk saa glødende, er, at jeg vil henvende gode Ord til en Mand med saa blodbesudlede Hænder som Abessinier-Slagteren. Jeg tilstaar med et Smil, at jeg hører til de Stormagter, der endnu ikke har anerkendt Abessiniens Erobring. Men maaske maa jeg lige gøre opmærksom paa, at i disse Dage har England gjort det. Maaske jeg ogsaa maa minde om, at intet Land ejer Kolonier uden at have dræbt og uden stadig at maatte dræbe. Tag saa Konsekvensen og afbryd enhver Forbindelse med enhver Kolonimagt, mine ærede Damer af begge Køn. Var England, var Frankrig rede til at tilbyde Italien en eneste af sine egne Kolonier for at redde Ætioperens Trone? Var de da rede til for Fredens, for Retfærdighedens Skyld at gaa i Krig mod Fredsforstyrrelsen, da det virkelig gjaldt? Meldte De Dem selv som Frivillige under de ætiopiske Faner, mine Damer? Naa ikke, jamen lad os saa gaa varsomt med Dørene, alle vi, der svigtede!

Men hertil kommer, at Jødernes Stilling er i Øjeblikket saa fortvivlet, at naar der i Gadens Mørke dukker en kraftigt udseende Herre op, uden at have Tid eller Raad til forinden at spørge ham ud om Navn og Stilling og afæske ham eventuel Vandelsattest. Det kunde jo dog være, han vilde hjælpe. Ja, om han saa var Indbrudstyv af Profession og paa Vej hjem fra et Rovmord, kunde det være, han vilde hjælpe. Intet Middel uforsøgt, intet Middel uforsøgt, saadan maa det hedde i denne Nødens Stund.

*

Der er naturligvis ogsaa Brevskrivere, der gør sig Ulejlighed med at forklare mig, at Jøderne har det saamænd ikke saa slemt, eller at de ligger saamænd kun, som de har redet. Nogen beviser endda ud fra Skriften, at Israels Folk er jo under Guds Forbandelse, og der skal vi kønt lade det blive, hvis vi da vil være gode kristne Mennesker. Med saadanne

forvildede Sind er der næppe andet at stille op end med hin jødiske Yngling at bede: ”Fader, forlad dem, for de vide ikke, hvad de sige!”

- Der er ogsaa en enkelt jødisk Brevskrivnerske, der er yderlig ophidset over, at jeg kan tænke mig den Mulighed at ville have anvist Jøderne et Land; nej, de vil blive boende, hvor de bor og have det rart. Ak, det var ikke blot de franske Emigranter, der intet fik lært og intet glemt. - Og der er et Brev fra en gammel Mand, der baade har glemt og især lært, lært af Livet og set sig om i Alverden; ”hold Dem fra det Spørgsmaal”, skriver han, egentlig saa kønt, ”det har for dybe Rødder og er altfor indfiltret, det er skæbnebestemt, *Mennesker løser det ikke*”.

En skummel Sjæl spørger mig, om jeg er klar over, at Aksen Vedersø -Rom gaar over Sønderjylland, og at de danske Sønderjyder kommer til at undgælde for min Forfængeligheds Skyld. Det er smaat tænkt om Hitler, det er fejgt tænkt, og det er beskidt tænkt om mig.

En tidligere Minister hvæser, om maa jeg raabe om Hjælp til ham ingen Sag er mig for hellig til at bringe som Offer for at faa Lov til at se mit eget Navn paa Tryk. Jajaja, i Vorherres store zoologiske Have maa der naturligtvis ogsaa være Lamaer.

*

Og endelig er der jo Tilraabene fra den udstrakte Fagforening, der hedder ”Hænderne-i-Skødet”. Tilraab lige fra det kolossalt vittige ”naa, hvad har han saa svaret?” til det skuldertræksopgivende: Han har jo taget sit Standpunkt, og det skal der mer end en vestjydsk Præst til at rokke ved.”

Jeg ved ikke, hvormeget der skal til for at rokke en Diktator. Men jeg ved, at Sandheden skal siges. Og jeg ved, at Sandheden i sig selv har Kræfter, ganske uafhængigt af, hvem der saa bærer den frem. Om det saa kun er mig. Hvorfor for Resten ”kun”? Det vilde jo være hyklerisk Beskedenhed at nægte, at for Tiden er - med Rette eller Urette - jeg en af dem her i Landet, hvis Ord man lægger Mærke til. Om rundt omkring i Landene de Mænd og Kvinder, hvis Ord har Vægt og som føler menneskeligt i denne Sag, tiltalte il Duce paa samme Vis, var vi trods Kanonernes Fraværelse dog en ogsaa synlig Magt. ”Ringe er Magten i det Bly, der blev til Kugler, over for Magten i det Bly, der blev til Skrift”, fyndsprogede Georg Brandes engang, og selv ikke disse Aar har formaaet at gøre den Tanke til bar Løgn. Netop vi, der er dogmeuhildede nok til at se en Mening i Autoritasprincippet, har Ret til og yderlig Pligt til at protestere mod, at det mister sin Mening, profaneres og saares dødeligt af Lidenskaber, der intet har med det at gøre. At Liberalisterne, der alle Dage har smædet Mussolini, nu smæder ham ogsaa for dette, kan intet Indtryk ventes at gøre paa ham. Det er de Folk rundt i Landene, der har forstaaet ham og fulgt ham, som med største Vægt kan sige til ham: ”Her er der ved at ske noget, hvor Kongen forraader Kongedømmets Ide”. Alt dette er saa selvfølgeligt, at det er ufatteligt, der behøves Kommentarer.

Og hvad skal det betyde, at man næsten medlidende siger ”vestjydsk Præst”? Der eksisterer ingen *Præst* i nogen Afkrog af de 5 Verdensdele, uden at han ved, at det var en Tømrersvend fra Herregud et eller andet Rødby, der slog det romerske Verdensrige over Ende. Hvorledes bar han sig ad? Han spurgte ikke efter Magt eller Logik eller Kunst eller

noget af alt det andet, der brammes med i "Realiteternes" Verden. Han handlede blot ud af det skjulte og betvivlbare, der hedder Tro. Den Tro, der tvinger enhver, som har den, til at handle, uden først at spørge efter, hvordan det Uger sig ud, og Muligheden for Resultater, og er det ikke klogest at holde sig tilbage osv. - Og hvorfor tale haansk om "vestjydsk"? Vestjydsk d. v. s. dansk. Saalænge Danmark er et Rige, Danskerne et Folk, har vi et Ansigt, og ve os, om vi gør os selv for smaa til at turde vise det!

Derfor er det, jeg siger: Det jødiske Spørgsmaal er blevet et af Tidens allermest brændende. For Guds Skyld, for den hvide Races Æres Skyld, i Menneskeværdighedens og Næstekærlighedens Navn, vi maa gøre vor Indsats for at hidføre en Løsning, enhver, fra Diktatoren til Skolepigen, fra Kanonerne til Toøren.

Kaj Munk.